

4 • Sinklarvisa

Tekst: Edvard Storm/Færøysk folkemelodi

Hr. Sin-klar dro o-ver sal-ten hav, til Nor-rig hans kurs mon-ne stan-de; blant Gud-brands klip-
per han fant sin grav, der van-ket så blo-digen pan-ne. Vel opp for dag! Vi kom-mer vel o-ver den he-de.

Herr Sinklar dro over bølgen blå,
for svenske penger at stride;
hjelp deg Gud, du visselig må
i gresset for nordmannen bite.

Månen skinner om natten blek,
de vover så saktelig trille;
en havfrue opp av vannet steg,
hun spådde Herr Sinklar ille:

«Vend om, vend om, du skotske mann,
det gjelder ditt liv så tage!
Kommer du til Norge jeg sier for sann,
rett aldri du kommer tilbake.»

Ved Romsdals kyster han styrte til land,
erklærende seg for en fiende;
ham fulgte fjorten hundrede mann,
som alle hadde ondt i sinne.

De skjendte og brente, hvor de dro frem,
all folkerett monne de krenke;
oldingens avmakt rørte ei dem,
de spottet den gråtende enke.

Baunen lyste og budstikken løp
fra granne til nærmeste granne;
dalens sønner i skjul ei krøp,
det måtte Herr Sinklar sanne.

De bønder fra Våge, Lesje og Lom,
med skarpe økser på nakke,
i Bredebygd tilsammen kom.
Med skotten ville de snakke.

Tett under lide der løper en sti,
som man monne Kringen kalle;
Lågen skynder seg der forbi;
i den skulle fienden falle.

«Frem, bønder, frem, I norske menn!
Slå ned, slå ned for fote!»
Da ønsket seg skotten hjem igjen,
han var ei rett lystig til mote.

Med døde kroppe ble Kringen strødd;
de ravne fikk nok at ete;
det ungdomsblod som her utfløt,
de skotske piker begrete.

Ei noen levende sjel kom hjem,
som kunne sin landsmann fortelle
hvor farlig det er at besøke dem
der bor iblandt Norges fjelle.

Enn kneiser en støtte på samme sted,
som Norges uvenner mon true.
Ve hver en nordmann som ei bliver het
så titt hans øyne den skue!